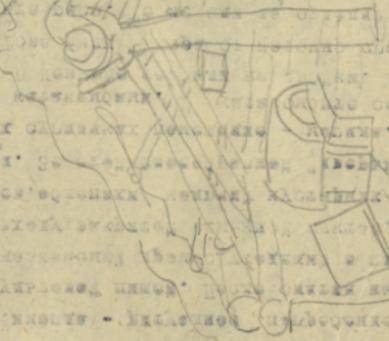

Това било времето когато из степите на Централна Азия през планините на сев. зап. Монголия/Хангай/ през планините на Алтай и Тинь Шан потънули сърдите на северохунския племенен съюз тръгнали от Централна Азия и Източен Туркестан. Това било времето от началото на великото преселение на народите, когато огромните племенни маси на сармато-аланите племена, раскинувши се от северните брегове на Аралско море по долна Волга вплоть до Кубан и Причерноморието, не прекъсвали своите връзки с Средна Азия и Казахстан. Тъкмо тук в този "коридор" се срешили народите из Централна Азия с местното население на Средна Азия. Тук и започнал активният процес на взаимоотношения на народета на Средна и Централна Азия в резултат на което - пришелците от Изток - племената победители "навлязали" свой избък на победените но сами както азъв К.Маркс, приели ултурата на победените. Писменните източници от ова време ни откриват имената на победителите. Името на този, който вървял на чело на хунските орди бил ЧИ-ЧИИ ШАНЬЙ /княз/. Това били 49-47 години преди нашата ера. Ставка/Лагерь/ на Чи-чи и била, вероятно, в верховъях на река Далуй/Талас/, и можеби, разкопаният в 1938-39 години могильник/гробница?/ на Кенкол да се явява като свидетел на столь важен период за историята на народите от Средна Азия и Казахстана.

Жили кочевници в кибитки направени от дървени основи и покрити с пълът подобно на избитките на съвременните коевни и "усунъйски" царъ живеят във външна обстановка, която е същата като външната обстановка на кочевници във войлоком: питаются мясом и пьют молоко".

Кибитка била пократа

коммами и пр.

Кибитки